

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ומקומו וכו'
משום טבל דמין:

לעזי רש"י

קבישט"ר [קבישטר"א].
אפסר (חלק מהרתמה שבו
מושכים את הבהמה
או את הסוס בצווארם).

מוסף רש"י

תחול לו לעקובא בן יוסף.
גמלי היה ואותה שנה
גמשה שני היתה (שם). שני
שירותו היה. ולקוח זה מה
(רש"ם בן יצחק). זכר בשרה
זו לעפרו. אל מה מקנה לכם
בכדור זה דאס וזו לערן פלוג
ויקח לו שתי חמור כמו שהיה
לכם (שם). חמור בשבט.
מחיה כמו דשטר יכול לחמור
בו כל זמן של נמסר השער
לחמור פלוג (שם). ואפילו
אמר חמור מנה, דכל זמן של
בא לו מקבל זמנו, יכול זה
לעקור שלחמו דלון עושין
שער בעל כרחו של נחמן, דלס
יפה מה במתנה בעל פה
יחא ליה דתריצי מתנה בשטר,
ואס"ל דלמרינן חזקתא דהתם
(שם). ה"ל צפני שפס
ואין צריך לומר חמור דשפס
קעין לבטיצה עומד, א"ל מיני
חממה, דמחממה יחא ליה
למקנה שכתבו שער לקונה.
באל היי דתחא לו חממין
דכל כרחו (שם). ואינו

הואל ו**גבאי** של עניים היה הרי הוא כידו^ט משאכ^ז באחר: לא שנו
דמטלטלין נקיין בחוקה דקרקע אלא גנתן לו דמי כל המטלטלין
^ט והקרקע דכי אחזיקה בקרקע אדעתא למינקי^ט כוליה אחזיקה
אבל לא נתן לו דמי כל המטלטלין לא קנה מטלטלין בחוקה
דקרקע אלא כנגד מעמויו: **שטר אין פודין בו הקדשות ומעשר**
שני. ^ט ובצורות נפקא לן בפי' יש בזכור לנחלה (דף נא.) דכתיב
זהו כסף הקדש דכתיב^ט ונתן הכסף וקס לו^ט ומעשר שני דכתיב^ט ורת
הכסף דבר שיש בו זורה^ט היינו מטבע: מוליך צום ישראל גט
אשה: כסף ושטר קויין עד עברי בפירקין לעיל (דף טז:)
במה

[illegible]

דרש"ג לא מייית ראייה צבורין בתוכה היו. קני מי קתני. דקני המטלטלין, ודאי צוין הואיל ואינן בתוכה והווי מוטנה בתוכה, קנה כל המטלטלים בספק שקנה קרקע, שאני כיוול לחזור בו מהמטלטלים הואיל ונתן המענה. שדה מביא. אף הוי צבורין אלא אנב וקני. שדה [לאחרד]. שאמר וזה נכח במטלטלין לפלוני עם אותה חזקה שנתבח בקרקע ולכרך אב לא הוי בזה אחריות נקנין עם נכסים שיש אדם אחר

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

בו.

רפ"א א ב מ"י פ"ו מהל'
מכירה הל' טו טז סמג
עשין סב טוש"ע חו"מ ס' רמג
סעי' ו ז:

רַפָּח ג מִי פִכִּד מֵהֶלְ מְלוּה
וְלוֹה הִלִּיֹא סִמְג עֵשִׁן לו
טוֹשֵׁעַ חוֹרָמ סִי רִלֵחַ סְעִי א:
רַפָּח ד מִי פִי מֵהֶלְ מְכִירָה
הִלִּיֹד סִמְג עֵשִׁן פֹּה
טוֹשֵׁעַ חוֹרָמ סִי סו סְעִי י:
רַצ ה ו מִי פִיג מֵהֶלְ
מְכִירָה הִלְ ח ט סִמְג
עֵשִׁן פִּב טוֹשֵׁעַ חוֹרָמ סִי רִב
סְעִי א ז:

רצ"ז ז מ"י שס ה"י טוש"ע
 חו"מ שס סעי' ג:
רצ"ח ח מ"י פ"א מה"ל
 ממירה ה"י ט קמג
 שס טוש"ע חו"מ ק' קצב סעי'
 יב:

מוסף תוספות

[illegible]

תום' ר"י חזקן

ליהושע. בן חנניא ולי היה.
 מושבר. ונתן לו פרטה
 שכירות. וזכר. החזיקו בזה
 הקרקע בשביל פלוני וכתבו
 לו את השטר. ומסתברא דשטר
 עם אחריות צוה להם שיכתבו
 לו על המנהג. והיינו דקאמר
 חזר בשטר שאינו רוצה עתה
 שתהיה אחריות במנהג, דאי
 בשאין בה אחריות מה הוא
 מפסיד אם חזר בשטר, והואיל
 וקנה קרקע ע"י אלו (ואינו
 החזיק בשבילו. וא"ת שאנו
 רוצה שתהא ראייתו בידו כמו

כרת אלא עם השטר והרי הוא
יך שיאמר לו קנה המטלטלין
קני אלא כיון שהוא מקנה לו
יינו דלא [בעי א'] בעינן אגב
שט שקונה אותם עם הקרקע
טר ומעובדא דר' אליעזר ורב
צבורים בתוכה. אבל מעובדא
דקרקע נתת דמים והוי צבורין
אגב, דליכא בין צבורין לאין
ו. לא שנו. דנכסים שאין להם

ממנו ר"ח לקרות להם שם ומעשה ברצון גמליאל וחקנים שהיו באים כספניה וכו' וקריאת שם דהתם היינו שם צעלים שיבדרו הצעלים למי יתנוס^א דהיינו ציעור אבל לא היה חושש לא לקצוע מקום ולא להוציר סכום שהיה יודע בודאי שלא יאכלו ממנו בני ביתו שכבר

וְאֵת לִמָּה אֵינוֹ מוֹכִיר תְּרוּמָה גְּדוּלָּה
זֶה הוּא מַעֲשֵׂה דִרְבָּן גְּמִילָלֵךְ וַיִּמָּכֶר
מִשּׁוֹ דַּחְטָה אֶחָת פּוֹטֶרֶת אֶת הַכֹּהֵן
מֵה־טָמֵא וְשֵׁמֶן הַפִּיזִישׁ קוֹדֵשׁ שֵׁיטָא
מִצִּיתוֹ כְּדִי לִלְמַת יְדֵי אִסְרוֹרָא דְּלוֹרִייתָא
וְנִתְּנָה לְכֶהֵן וְלֹא נִהְיָא וְכִי לֹא הִיָּה
לוֹ לְדָבָן גְּמִילָלֵךְ לְחֹשׁ לְאִסְרוֹרָא דִּרְבָּנָן
וַיִּמָּכֶר דִּלְהִי לֹא הִזְכִּיר תְּרוּמָה גְּדוּלָּה
לְפִי שֶׁאֵינוֹ חַיִּבֵּת צִבְעוֹר כְּדִתְּנָן בְּנִמָּכֶר
צִוְרִים (פ' צ"ב מ"ד) וּמִיֵּיתִי לֵה צִפִּי

הערל (בימות דף עג) י"ט במעשר
ובצבורים מה שאין כן בתרומה וכו'
וחשיב ציבור משמע תרומה לא
מיחייב ציבור אלא קשה דע"כ
תרומה גדולה חייבת היא בציבור
דקמתי במתני' לדעשר שני ששחזרו
לעיל כיצד מזהו ציבור תרומה נותנה
לכהן אלא חייבת היא בציבור ולכל
הפחות מדרבנן וגם במשניות (דמעשר
שני פ"ה מ"י) מפיק לה מקרא וגם
מתני' ללוי' לרבות תרומה ותרומת
מעשר ואין להקשות מההיא דיש
במעשר שני ובצבורים מה שאין כן
בתרומה דמשמע תרומה אינה חייבת
בציבור ד"ל דמיירי התם לצערס
מן העולם כשהגיע זמן הציבור כגון
מעשר שני ובצורים שאין אפשר
לאוכלם חוץ לירושלים לפי כרץ
לצערס מן העולם כשיגיע זמן
הציבור אם לא יבאם בירושלים אלא
תרומה שנאכלת בכל מקום אין כרץ
לצערס מן העולם אלא כרץ ליתנה
לכהן והיינו ציבור שלה מ"מ הדרג
קושיא לדוכתה אמאי לא ציער
התרומה וי"ל דודאי תרומה הפריש
בצודה צדה דרגילות הוה להפריש
בגורן^א ואין לו לצימר שהפריש בצודה
היתה התצודה בגורן מיד אחר
המירוח^ב כדאמר התם (ירושל' דמעשרות
פ"א) חזקה לגורן שלא תעקר עד
שהפרישו ממנה תרומה גדולה וה"י
איחא בירושלמי^ג דמסכת מעשרות
מלא פירות בצורים אסורין משום גזל
ומיצינן משום תרומה מפחיתים
מותריים משום גזל ופטוריים מן
התרומה גדולה שאין אפשר לגורן
שמעיקר אלא"כ תרמה תרומה גדולה:
גרתון ליהושע. שהיה לוי כדפירש

והא קנסניהו עזרא (יבמות דף סו:) ו"ל דסבר לא יקנס לעניים ור' יהושע עמי היה כדאמר בצרכות (דף כח.) מכותלי ביתך יוכר שפממי אתה וא"ת למה לא נתן לו גם מעשר עמי ו"ל לפי שהיה רוצה ליתן להרבה עניים כדאמרין בעירובין (דף סג.) הנותן מתנותיו לכהן לא חזר מצידו רעז לעולם אי נמי היה לו לר' יהושע מאתים זוזי לפיכך לא לקח מעשר עמי ומ"מ היה יכול ליקח מעשר ראשון וזמרת עניות הואיל ולא היה עשיר והיה מתפרנס בדוחק ולמ"ד (יבמות דף דף סו:) קנסא לכהנים איכא למימר דיהיב ליה כר"ע דאמר מקמי קנסא היה ללוי ולא לכהן ולצטר קנסא היה אף לכהן: ורבקובו מושבר ל"ו. כיסוף קמני ונתקבלו שזר זה מזה ויממה למה לא הקנה לו ר' יוחנן? כסם שהקדקע נקנה בכסף ובשטר ובצמח כף שפירות ור"מ דף נטו:) כסם שהקדקע נקנה בזה"ל אס' יחזור בשטר כיון בשטר טפי מבעדים^ט ויאמרו שהוא עמי שמוכר הכל ולא ימאס מלוה:

שפי' ר"ש, אמאי לא יעידו העידים שנתנו לו ויכתבו שטר עדות. על עמנו. לא עשאו קלוז'ור חזק בשרש. אם קדם. קודם תנית הספק. והלכתו שטר לא בעינן אגב אגב בעינן. כלומר. אגב קרקע. ומסתברא דוקא בשאינן צבורים בתוך הקרקע, [ואבל בצבורים] לא בעינן אגב הקרקע והמטלטלין כאחד, כיון שהקרקע הקרקע בכסף או בחזקה קנה המטלטלין שבתוכו. וקני' נר דאמיט דלא בעינן צבורים, דאלי' הויל' לאבטוי ברישא יואן קנה הצבורים שחור ואח"כ יבעי אם קנה שאינו צבורים. וכ"כ ה"רם פ"ג [ומכירתו ה"ט]. ופי' מנל מה, מהא יורה הדחאיל לא בעינן צבורים שוד סלע משק קאמר. ק' ואן ק' בחיבת ממש חור ואל הלא קנה המטלטלין אם לא יאמר לו קנה אתו קנה חשקה בה קרקע, אבל מנל מטלטלין ירין כלה אגב, אלא שאמר לו קנה המטלטלין במתנה עס הקרקע ואם לא היו צבורין דאמר לו שאמר ליה אגב, אלא איפשטא. ואז חור בו קודם שתפס מקבל המתנה אין מוציאין אותה מן תול אגב שנתן לו דמי' לא מטלטלין.